

Aferzyści z łódzkiego laboratorium „Selen”

schwytni na granicy przez Komisję Specjalną

Przed kilku tygodniami Delegatura Komisji Specjalnej wykryła wielkie nadużycia w laboratorium chemicznym „Selen”, mieszczącym się przy ul. Nawrot 37 w Łodzi. Główni winowajcy, współwłaściciele wytwórni, dr chemii Stanisław Żuchowski (zam. przy ul. Nawrot 7) i Henryk Laskowski (ul. Traugutta 4), zbiegli w nie wiadomym kierunku.

Ponieważ wyżej wymienieni narazili Skarb Państwa na wielomilionowe szkody, rozpisano za nimi listy gończe. Laboratorium na czas jakiś zamknięto, a następnie uruchomiono pod kierunkiem wyznaczonego przez Komisję Specjalną kuratora.

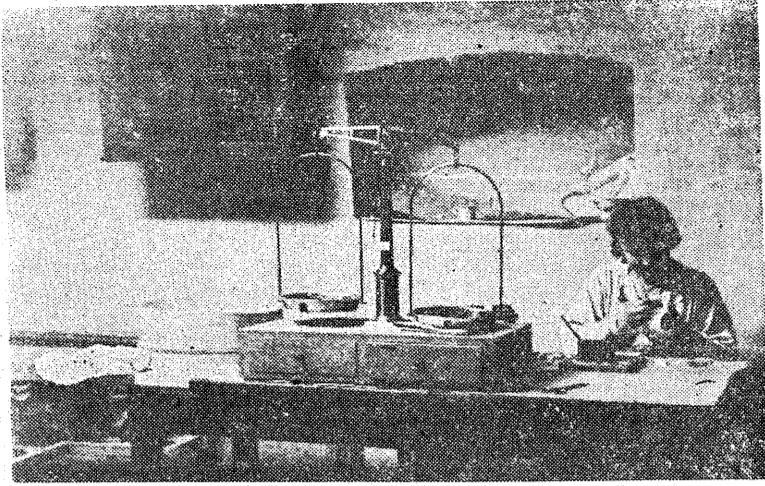
Poszukiwania zbiegów przez dłuższy czas nie dały rezultatu. Dopiero przed kilku dniami Delegatura Komisji Specjalnej otrzymała anonimowy donos, że aferzyści przysłali do Łodzi swojego „emisariusza” dla załatwienia paru spraw. Może chodziło im o wyęzekowanie jeszcze jakichś „należności”.

Komisja Specjalna wzięła owego męża zaufania na śledztwo, w wyniku którego dowiedziano się, że obaj przestępcy znajdują się pod fałszywymi nazwiskami w

Gliwicach na wylocie do amerykańskiej strefy okupacyjnej. Ekspedycja wysłana natychmiast do Gliwic ujęła obu aferzystów wraz z żonami w ostatnim momencie.

W ten sposób nieuczciwi przedsiębiorcy i złodzieje mienia państwowego nie ujdą karzącej ręce sprawiedliwości. Warto w tym miejscu nadmienić, że rewizja schwytnych i ich żon dała poważne rezultaty w postaci ujawnienia kosztowności i złotych floret.

Sprawa nadużyć w wytwarzaniu i sprzedaży leków na terenie Łodzi ma zasięg o wiele szerszy. Komisja Specjalna zatrzymała już cały szereg winnych i podejrzanych o współudział w malwersacjach. Śledztwo prowadzone jest dalej z całą energią. Należy przypuszczać, że schwytnie Żuchowski i Laskowski przyczyni

się do wyjaśnienia wielu niezrozumiałych dotąd stron afery.

(o.)

List gończy

Delegatura Komisji Specjalnej w Łodzi na mocy art. 11 i 13 dekretu z dnia 16.9.1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53 poz. 302) i art. 188 KPK pozostawia:

Ignacego Jakira, syna Bolesława, ur. dn. 25 czerwca 1912 r. w War-

szawie, zamieszkałego ostatnio w Łodzi, ul. Andrzeja 27/8, lekarza i Jana Magalifa, syna Daniela i Leokadii, z domu Sołowiejczyk, ur. 17.8.1898 r. w Łodzi, zamieszkałego w Łodzi, ul. 1-go Maja 3/7, lekarza komisarza do walki z epidemiami, podejrzanych o zbrodnię z art. 286 par. 2 KK.

Ktokolwiek by wiedział o miejscu obecnego pobytu wyżej wymienionych, proszony jest o powiadomienie delegatury w Łodzi, Gdańska 107 tel. 264-42, 356-10, lub najbliższy komisariat Milicji Obywatelskiej.

Akcja ratunkowa PCK

w dniu katastrofy kolejowej na st. Łódź Kaliska w fatalną sobotę 28. IX. br. Prezes Zarz. Głównego PCK w Łodzi

W Łodzi bawiła onegdaj inspek-

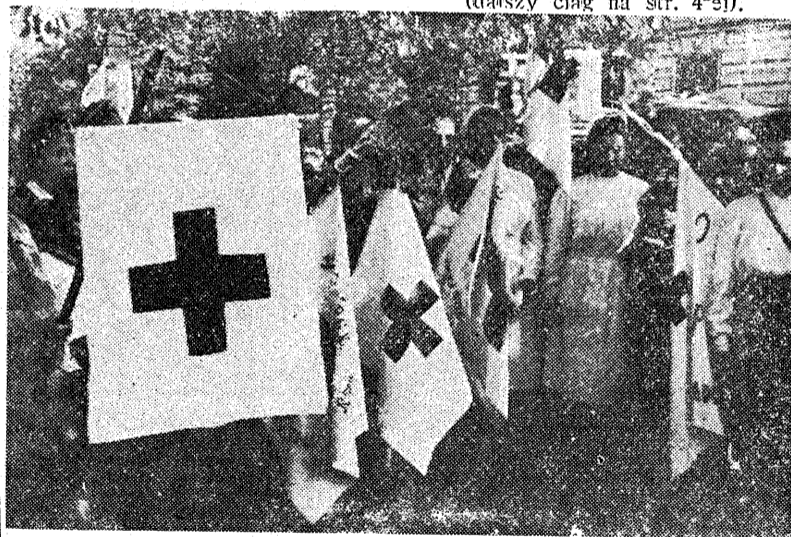
cja Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża w osobach prezesa Zarz. Gł. pułk. dra Bronisława Kostkiewicza i szefa sanitarnego PCK prof. dra Marcina Kacprzaka. Inspekcja związana była ściśle z wielką katastrofą kolejową na st. Łódź-Kaliska. Chodziło o stwierdzenie, jak wyglądała akcja ratunkowa władz okręgowych PCK i oddziału łódzkiego oraz o wyciągnięcie nauki na przyszłość z tego konkretnego przypadku.

Prezes Zarz. Gł. PCK płk. dr Kostkiewicz, który odwiedził naszą redakcję, stwierdził, że miejscowe władze i organy PCK stanęły w zupełności na wysokości zadania i że były przygotowane pod względem technicznym i materiałowym do udzielenia szybkiej i skutecznej pomocy ofiarom katastrofy.

Przebieg akcji PCK w fatalną sobotę, 28 września br. był następujący:

Zespołowo po katastrofie kolejowej zaalarmowali Punkt Sanitarno - Odżywczy „Łódź-Kaliska” Oddziału PCK w Łodzi, który wysłał natychmiast swój personel na miejsce wypadku jak również przystąpił do opatrywania na miejscu zgłaszających się lekko rannych. Ogółem przez punkt przeszło ponad 60 osób.

W międzyczasie zaalarmowano Pogotowie Lekarskie PCK. Lekarz dyżurny pogotowia, dr Rowiński, wyruszył sanitarką dyżurną na miejsce katastrofy, zarządzając uruchomienie dwóch sanitarek przewozowych. Sanitarka dyżurna z dr. Rowińskim była na miejscu w kilkanaście minut po godz. 6-ej, zastając już w akcji drużynę Straży Pożarnej (dalszy ciąg na str. 4-oj).

„DZIEŃ MIŁOSIĘDZIA”

Polski Czerwony Krzyż obchodził uroczystość po raz pierwszy urządzonej „Dzień Miłosierdzia”. Poświęcony on był tym wszystkim, którzy — często bezimiennie — oddali życie przy pełnieniu czynów miłosierdzia.

Po prostu

Zbiornice skór surowych i rozpiętość cen

28 września w tej samej rubryce poruszyliśmy problem zaopatrzenia ludności pracującej w obuwi i skóry po cenach sżywnych. Poza tym zwróciliśmy uwagę na to, że Łódzka Rzeźnia Miejska nie przynosi miastu przewidywanych dochodów z uwagi na fakt przeprowadzania uboju w innych zakładach z pominięciem łódzkiego. W związku z tym otrzymaliśmy wyjaśnienie dyrektora Rzeźni, które podajemy poniżej:

„Zadaniem Rzeźni Miejskiej w Łodzi, jako zakładu użyteczności publicznej, jest przeprowadzanie uboju zwierząt rzeźnych oraz kontrola sanitarno - weterynaryjna nad mięsem i przetworami mięsnymi, przy czym w trosce o ochronę pogłowia na podstawie dekretu o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich nie zezwala na ubój zwierząt hodowlanych.

Natomiast zbiórka skór wołowych, cielęcych, owczych i końskich z mocy uprawnień rządowych zajmuje się wyłącznie Centrala Skór Surowych z oddziałami w każdym mieście wojewódzkim, instytutu państwowego, której zadaniem jest skup skór od właścicieli zwierząt rzeźnych po cenach sżywnych. Instytucja ta, nader pożądana w dzisiejszych warunkach gospodarczych Państwa, powinna dostarczać ze wszystkich rzeźni skóry dla zaopatrzenia przemysłu garbarskiego. Bowiem tylko w ten sposób, mając zapas skór po cenach sżywnych, Państwo będzie mogło zaopatrzyć w obuwię klasę pracującą.

Ponieważ Centrala Skór Surowych nie zorganizowała zbiornicy przy każdej rzeźni, przeto właściciele zwierząt, omijając rzeźnię łódzką, poddają ubojowi bydło w tych rzeźniach, gdzie zbiornicy nie ma, co umożliwia właścicielowi zwierzęcia sprzedaż skóry na wolnym rynku.

Zmniejszone z tego powodu dochody rzeźni łódzkiej rekompensowane są w przeważającej mierze z wpływów za kontrolę sanitarną mięsa, przywożonego z terenu innych rzeźni.”

Dyrektor Rzeźni:

L. Kaźmierczak

Jak z powyższego wynika Centrala Skór Surowych dziwnie poirauje swe obowiązki. Zbiórke skór wołowych, cielęcych, owczych i końskich przeprowadza w Łodzi. Natomiast na prowincji z niewyjaśnionych przyczyn — nie. Nie więc dziwnego, że sprzedawcy zbywają swój towar tam, gdzie otrzymują więcej t. zn. ceny wolnorynkowe. Potęguje to rzeczywiście chaos na rynku skór zwierzęcych i przyczynia się do zwyczajki na ten produkt pierwszej potrzeby. Cz.

Wyjaśnienie

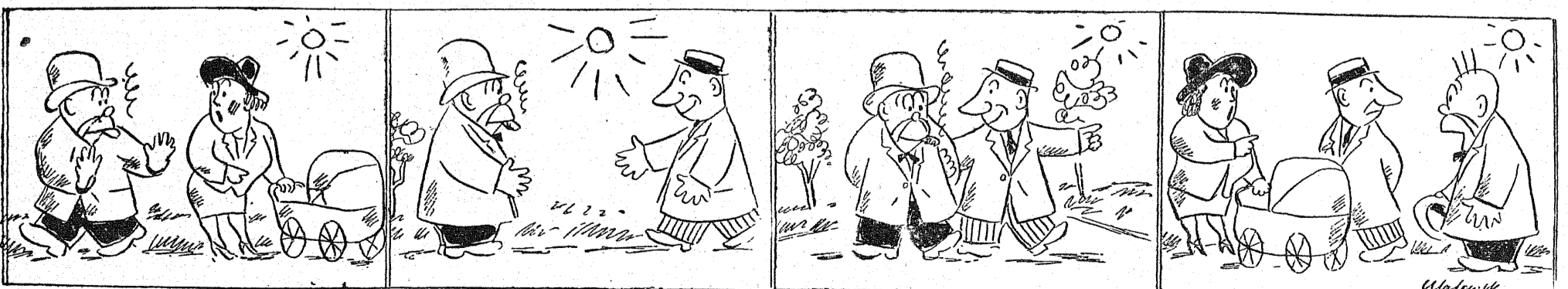
Od Dyrekcji Państwowej Fabryki im. Strzelecyka otrzymaliśmy następujące wyjaśnienie:

„W związku z artykułem „Usunąć niemieckie nazwy” w dniu 29 bm. pozwalamy sobie przesłać nast. sprostowanie.

Józef Strzeleczyk był dowódcą brygady w Hiszpanii, natomiast zginął w Polsce w roku 1943 w walce z okupantem.

Co do szyldu „John” przy wejściu do fabryki — to musimy dłuższy czas używać dwóch nazw i z pewnością, po załatwieniu wszelkich formalności (jak np. rejestr handlowy i cały szereg związanych z tą zmianą czynności), nie omisszamy zatrzeć śladów, rażących każdego prawdziwego Polaka. Tablica z nowym brzmieniem firmy jest zamówiona i z chwilą wykonania jej będzie wywieszona.”

O przygodzie Krupki z cudzą żoną

— Może pan by zechciał wózek popilnować... rzekła do p. Krupki w parku dama owa.
— Nie! — odparł jej Krupka — Znam tę pani chce napewno podrzucić mi dziecko!

Ze się nie dał nabrać, odszedł ucieszony, nagle się z alei wysunął znajomy, Krzycząc: serwus, Krupko! Co robisz, kochan...
A umknąłem właśnie babie podejrzaney

Zgodził się znajomy: rację masz, niestety, że po parku kręcą się różne kobiety, bardzo dobrze robisz, że od takich stronisz, łódź, to zaprowadzę cię do swojej żony!

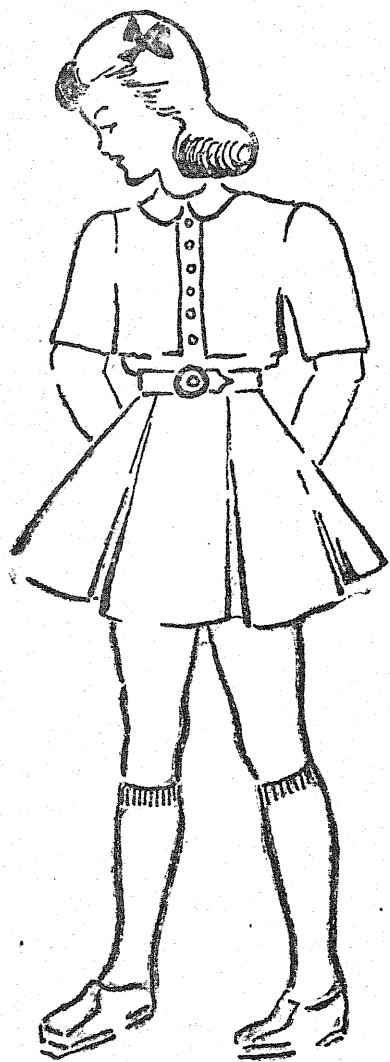
Zbladł jak ściana Krupka i spytał: To ona? Zdziwił się znajomek: Tak, to moja żona. —Bo ta pani chciała mi podrzucić dziecko... Na to żona: w leń go, on ci głupstwa plecie!

JAK SIĘ UBRACĆ?

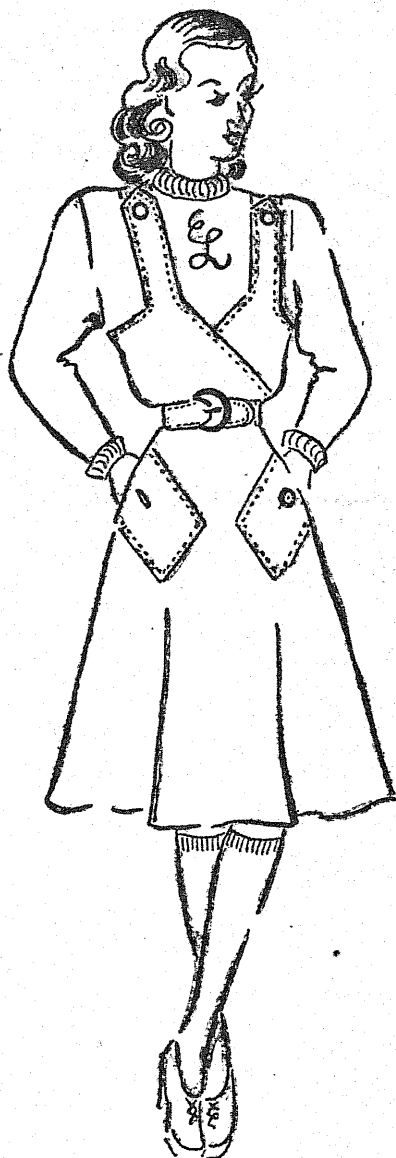
Co nosi

Rajery, kaskady strusich piór, dyskretne woalki, kokardy, tiule i welwety — oto kokietyjne ozdoby nowych modeli kapeluszy, które nosi się nawet wcześniej po południu.

Tendencję do odsłaniania czoła, która mogłaby spotkać się z niechęcią (rondo kapelusza zleka opuszczone zawsze doskonale maskuje drobne defekty cery i urrody) — łagodzi moda noszenia woalek (niejeden gentleman na widok czarownego modelu, owianego mgłą woalu, wykrzyknie z

rys. 1

rys 3

Paryż?

zachwytem — voila!).

Szereg wytwornych magazynów modniarskich Paryża lansuje na zimę białe filce ozdobione piórami, lub welwetem.

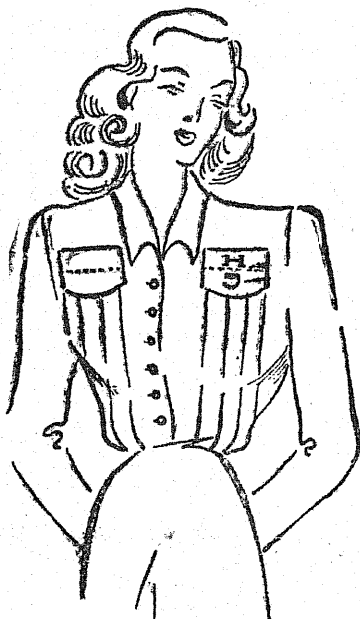
Czy przyjmą się? Praktyczne panie mówią: „nie”. Zbyt łatwo mogłyby się stać one zbiornikami kurzu.

Rano do sportowych płaszczy i kostiumów ciągle nosi się małe angielskie kapelusiki, lub zalotne czapeczki - furażerki.

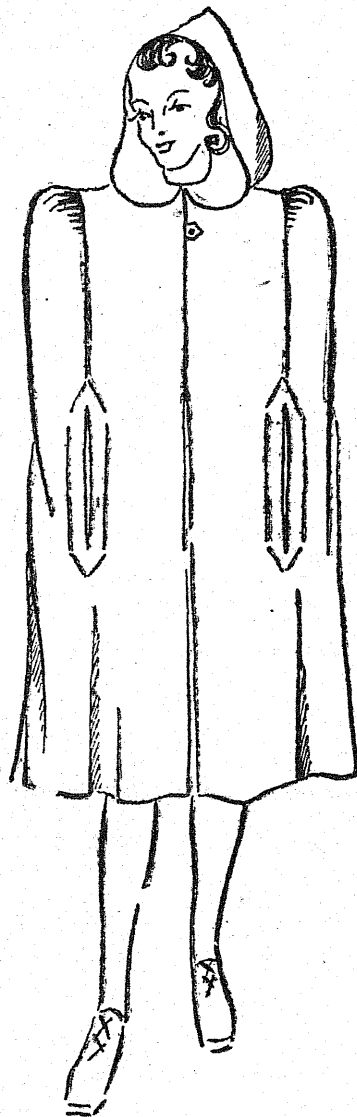
X.

rys 7

rys 4

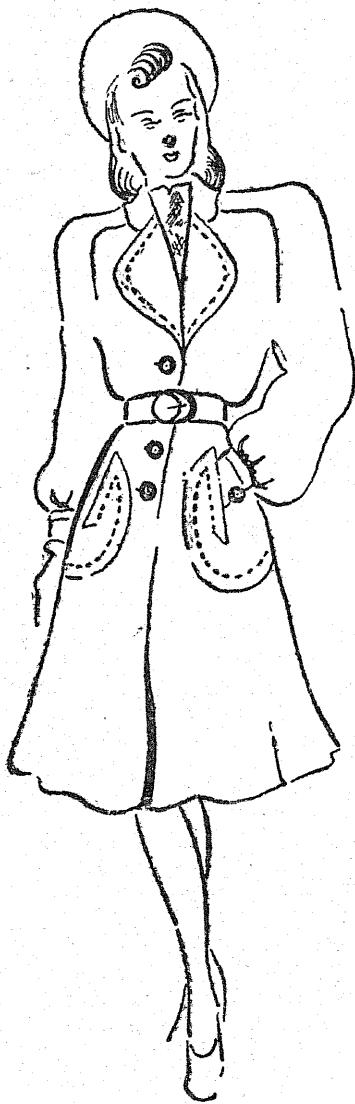
rys 6

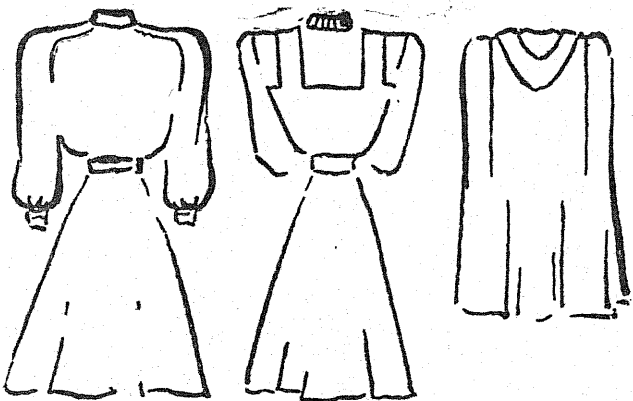
rys 8

rys 2

rys 5

Rys. 1) Dziewięcioletni komplecik z lekkiej wełny. Spódniczka w głębokie kontrafaldy, rozkloszowana. Pod bolerką prostym i luźnym — bluzeczka w kolorze kontrastowym, lub wzorzysta. Pasek z obciągniętą materiałem kłamrą. Kokardka we włosach konieczna z lewej strony.

Rys. 2) Suknia z wełny w dwóch kolorach, lub wełniana, przybrana jedwabiem w tym samym kolorze. W oryginalnych naszytach na spódniczce i pikują się przecięte kieszenie. Te same motywy przy rozcięciu z przodu i w formie epoletów na ramiączkach. Rękaw obfity, ujęty w mankiet. Spódniczka — namarszczony kłosz. W tej sukni wygląda się wytwornie nawet mimowoli.

Rys. 3) Spódniczka na staniku z szelkami ozdobiona stebnowaniem i skośnymi kieszeniami zapiętymi na guziki, tak jak i szelki. Doskonale wygląda do golfu także do wszelkich sportowych bluzek.

W sekrecie wyznamy naszym czytelnikom, że model ten dostaliśmy od najsłynniejszej gwiazdy sportu — Soni Henje.

Rys. 4) Angielska bluzka z wykładanym kołnierzykiem ozdobioną trzema fałdami po obu stronach. Zakończenie fałd stanowią wywinęte klapy. Na lewej — monogram.

Rys. 5) Płaszcz z puszystej weł-

ny w jasnym kolorze. Rękawy reglanowe, szerokie ujęte przy dłoni w mankiet. Kołnierz nieduży, natomiast dość obfite klapy ozdobione stebnowką, tak jak i oryginalne kieszenie. Dół zleka rozkloszowany.

Rys. 6) Peleryna przeciwdeszczowa z gabardiny, lub impregnowanego materiału z kapiszonym i przecięciami na ręce. Model ten można również wykonać z dość gładkiego futra; wówczas kapiszon musi być podszyty materiałem w kolorze kontrastowym. Przy fokach ślicznie wygląda białe crêpe — satin.

Ten prosty, ale wykwintny fason upraszcza niesłychanie trudne sytuacje życiowe.

Rys. 7) Choć każdy chłopak szybko niszczy ubranie, warto mu sprawić taki sportowy komplet na bardziej reprezentacyjne okazje. Czapeczkę można zrobić według upodobań młodzieńca (marynarska, narciarska, furażerka i t. p.)

Rys. 8) Bobo też chce być wytworne. Najlepiej mu się to uda w tym reglanowym płaszczku z nakładanymi kieszonkami ozdobionymi stebnowką tak jak i kołnierzyk.

Ta młoda osóbką jest bardzo konserwatywna i choć loki nad czołem wyszły już z mody — uparczywie się ich trzyma. Ale w tym wieku to nie obowiązuje...

